

Blancanieves

(2012, Pablo Berger)

Spanje zoals iedereen het kent: verlaten straten want de gehele bevolking is naar het stierenvechten in een grote arena, waar voor een stomme film opmerkelijk luid 'olé' klinkt, spoedig begeleid door flamenco. De clichés worden zo overtuigend gebracht dat er niets op aan valt te merken. Vervolgens komt tragedie in rap tempo: ongeluk, dood en een meisje dat een toekomst van kolen scheppen en water halen tegemoet gaat, onder het bewind van een behoorlijk boze stiefmoeder. Welkome luchtigheid wordt geboden door lollige tekstbordjes: voor een kukelende haan of met enkel een vraagteken.

Sneeuwwitje in Sevilla, 1929. Dat is de ruwe samenvatting van dit massaal voor Spaanse filmprijzen genomineerde, in kielzog van *The Artist* opererende staaltje professionaliteit. Het zwart-wit is ouderwets maar oogt loepzuiver modern, de muziek combineert vele traditionele stijlen en sluit op momenten zelfs té perfect aan bij de beelden, het acteren is van klassiek niveau. Sporadische special effects lijken in al hun beperkingen daadwerkelijk rechtstreeks uit de jaren twintig geïmporteerd, lichtinval en schaduwenspel zijn bij vlagen bijzonder indrukwekkend. De meest aandoenlijke, mooiste scène betreft een vrolijke dans in schemerlicht, gevolgd door vuurwerk. Hiermee heeft de bediener van de cinematograaf duidelijk veel plezier gehad. Zo ontstaat een film die het aanzien zeker waard is, maar in alle steriliteit emotioneel ietwat tekortschiet. *Blancanieves* is ideaal voor jonge cynici om overdreven op af te geven én ideaal voor oude liefhebbers om onterecht weer eens te benadrukken wat er mis is met hedendaags Hollywood.

Sprookjes naar geloven aanpassen is een gewaagde, vaak twijfelachtige onderneming. Een geheel origineel script was hier wellicht beter geweest. *Blancanieves* biedt weliswaar een jager, een appel en dwergen, maar ze wijken allemaal subtiel doch significant af van het origineel, om van lichte necrofilie aan het einde nog maar te zwijgen. De dwergen noemen de beeldschone jongedame 'Sneeuwwitje, net als in het verhaal' en dat klinkt te gekunsteld, evenals eerder het voorlezen van Roodkapje. Doen alsof deze film niet nieuw is, er met blanco visie aan beginnen en alle voorkennis uit te schakelen, komt de beleving en het plezier ten goede.

Menno Peeters, 13 februari 2013

speelduur:
104 min.

cast:
Maribel Verdú - Encarna
Daniel Giménez Cacho - Antonio
Ángela Molina - Doña Concha
Josep Maria Pou - Don Carlos
Emilio Gavira - Jesusin
Macarena García - Carmen

script:
Pablo Berger

cinematografie:
Kiko de la Rica

muziek:
Alfonso de Vilallonga

